

Vámos, Ramóna¹

Az egyetemi oktatási rendszer megreformálásának szolgálatában Beszélgetés Mezősi Gáborral

In the Service of Reforming the University Education System
Conversation with Gábor Mezősi

ABSZTRAKT

Mezősi Gábor 1952. július 18-án született Szegeden, és a városban töltötte élete nagyobb részét. 1975-ben szerezte meg matematika–földrajz szakon a tanári diplomáját, 1977-ben az egyetemi doktori címet. Német állami ösztöndíjjal szakmai tapasztalatokat szerzett, és az ottani oktatási rendszert megfigyelve a hazai geográfusképzést megreformálta. 1991-ben elnyerte az Akadémiai díjat, tanszékvezetőként pedig a geoinformatika bevezetését segítette elő. 1993-ban az MTA akadémiai doktora lett geoinformatikából és tájföldrajzból. Szakmai munkájáért 1999-ben Lóczy-émlékérmet kapott. A 2000-es években fontos szerepet töltött be a Szegedi Tudományegyetem Természettudományi Karának dékánjaként. 2021-től a Szegedi Tudományegyetem Professor Emeritusa, 2023-ban pedig a Magyar Érdemrend középkeresztje polgári tagozata kitüntetését vehette át. Mezősi Gábor szakmai munkája mellett sokat tett a geográfusképzés megreformálásáért, hogy magas szintű szakmai tudással hagyják el a hallgatók az egyetemet. A Professor Úrral való beszélgetés betekintést ad életének fontosabb állomásaiba és tapasztalataiba.

Kulcsszavak: természetföldrajz, tájföldrajz, geomorfológia, geoinformatika

ABSTRACT

Gábor Mezősi was born on July 18, 1952, in Szeged and spent most of his life there. He graduated as a teacher in Mathematics and Geography in 1975. With a German state scholarship, he gained professional experience and, observing their education system, reformed the Hungarian geographer training. In 1991, he won the Academy Award, and as head of department, he helped to introduce geoinformatics training. In 1993, he became Doctor of the Hungarian Academy of Sciences in geoinformatics and landscape geography. After the turn of the millennium, he played an important role as dean of the Faculty of Science of the University of Szeged. In 2021, he was awarded Professor Emeritus of the University of Szeged and in 2023 the Civil Section of the Middle Cross of the Order of Merit of Hungary. In addition to his scientific work, Gábor Mezősi did a lot to reform geographer training as well. The conversation with the Professor gives an insight into the most important stages and experiences of his life.

Keywords: physical geography, landscape geography, geomorphology, geoinformatics

¹ PhD student, University of Szeged, Department of Economic and Social Geography, Szeged, Hungary.
E-mail: vamos.ramona@geo.u-szeged.hu

BEVEZETÉS

A *Földrajzi beszélgetések* lehetőséget adnak arra, hogy a geográfiát szerető fiatalabb generáció megismerje elődjait, tanuljanak tőlük és példaként tekinthessenek rájuk a későbbiekben. Ezekben a beszélgetésekben nem csak kutatóként és oktatóként, hanem emberként is megismerhetjük őket. Az elmúlt években az alábbi professzorokkal készült már interjú a Modern Geográfia folyóiratban: Erdősi Ferenc, Fodor István, Keveiné Bárány Ilona, Hajdú Zoltán, Nemes-Nagy József, Gábris Gyula, Mészáros Rezső, illetve Kerényi Attila (Enyedi et al., 2022; Gálosi-Kovács & Orsós, 2022; Gera, 2023; Herczeg et al., 2021; Izsák & Tésits, 2023; Rácz & Reményi, 2022; Szalai, 2022; Fazekas et al., 2023). Jelen beszélgetésünk Mezősi Gáborral ezt a sort egészíti ki.

Mezősi Gábor 1952-ben született Szegeden, és tanulmányait is ebben a városban végezte. Már középiskolás korában betekinthezett természetföldrajzi kutatásokba, amelyek arra sarkallták, hogy később elvégezze a földrajz–matematika tanári szakot Szegeden. Ezután az egyetemen helyezkedett el, és két évvel később egyetemi doktori címet szerzett. Kandidátusi értekezését 1983-ban védte meg, majd tíz évvel később akadémiai doktori címet szerzett. 2021-ben a Szegedi Tudományegyetem professor emeritusa lett. Tanszékvezetőként és dékánként egyaránt tevékenykedett, tíz évenként pedig mindig új kutatási témába kezdett: foglalkozott kistájakkal, geoinformatikával, környezeti veszélyekkel és jelenleg a természet- és társadalomföldrajz integrálásán dolgozik.

MÓDSZEREK

Az interjú 2023. április 26-án, Szegeden készült a Professor Úr jelenlegi egyetemi irodájában. A félig strukturált interjú során olyan nagyobb témák kerültek előtérbe, mint a gyermekkor, az iskolai élmények az általános iskolától egészen az egyetemig, külföldi tapasztalatok és barátságok, valamint a karrierjének alakulása. A beszélgetésünkben nemcsak a szakmai elismerésekről, hanem a nehézségekről is szó esett.

EREDMÉNYEK

Megkérem Professzor Urat, hogy meséljen a gyermekkoráról. Honnan indult és milyen környezetben nőtt fel?

Urbánus alkat vagyok, ami azt jelenti, hogy Szeged város központjában nőttem fel, és az egész gyermekkoromat ott töltöttem. Kivételt jelentettek azok az időszakok, amikor a szüleim elvittek a hegyekbe, mert nem voltam egészséges, és akkor azt gondolták, hogy ez majd segíteni fog. A földrajz szeretete már korán megjelent az életemben, mert édesapám ásványtannal foglalkozott, de a térbeli formákat nem értettem, nem láttam át. Emiatt nem szerettem volna abba az irányba menni, mint ő, valami mást akartam csinálni. A földrajz mindig érdekelt, viszont nagyon sok választási lehetőség abban az időben nem volt. A földrajz mellett a matematika érdekelt még, és ennek a kettőnek a

kombinációjáról gondoltam, hogy működhet. Ez az irány már általános iskolában érlelődött bennem, azt gondolom, hogy abban az életkorban dönt az ember a jövőjét illetően a körülbelüli irányról.

Hogyan élte meg az általános iskolás éveit?

A hatvanas években az általános iskolai osztályok csak fiúkból álltak, akkor még nem voltak vegyes osztályok, azokkal majd a gimnáziumi évek során találkoztam. Az, hogy csak fiúk voltak egy osztályban, meghatározta a karakterét és a csoport összetartását, mert ahogy idősödnek és kamaszodnak a tanulók, egyre inkább próbálnak önállóvá válni. A kezdeti évek nagy fegyelemben teltek, ami egyrészt abban mutatkozott meg, hogy a diákok az iskolapadban hátra tett kézzel ültek, továbbá ebben az is szerepet játszott, hogy az egyetem gyakorlóiskolája volt, ahova jártam. A hetedik és nyolcadik osztályban a közösségből való kitörés, illetve az, hogy megmutassuk magunkat, nem egyszer vezetett kisebb fegyelmegtlenésekhez. A közösség összetartása az osztályfőnöknek és a tanárjelölteknek is feladatuk volt, de a jelöltek inkább tanították a diákokat.

Ezek után a középiskolás évei hogyan teltek, milyen meghatározó élményei voltak?

Iskoláimat Szegeden végeztem, és továbbra is a matematikát és természettudományt akartam választani, de édesanyám azt gondolta, hogy a bölcsészet felé kellene orientálódnom. Ezért zongora és német nyelv különórákra kellett járnom. Azt, hogy zongoraművész legyen belőlem, elég hamar feladta, viszont németül továbbra is tanulnom kellett. Egy osztrák nyugdíjas hölgy tanította a nyelvet, azóta sem tudom, hogy sikerrel vagy sem. Voltam kint három évet Németországban, beszélgetek német anyanyelvű kollégákkal, nem okoz problémát németül előadni sem, de nyelvtanilag nem mindig helytálló, ahogy beszélünk.

Ki és mi motiválta, hogy végül a földrajz- és matematikatanári képzést válassza az egyetemen?

Két fontos esemény történt, ami motivált a természettudományok, illetve a földrajz iránt. Az egyik, hogy Pécsi Márton nagybátyám erősen próbált a geológia és geomorfológia irányába terelni. Ő Budapesten az MTA Földrajztudományi Kutatóintézetet vezette, ahova középiskolásként bekerültem, és ott tudtam vele dolgozni. Mindenesetre komoly motivációt jelentett ez a tapasztalat is, a másik pedig szintén középiskolás koromban történt. A betegségem miatt a Bükk hegységben töltöttem több időt, ahol klimatológiai méréseken vehettem részt. A karsztdolinák hőmérsékletét kellett mérni fél óránként az egész hegyoldalon. Ez a tapasztalat mélyen bennem maradt, és az egyetemi jelentkezést is jelentősen befolyásolta.

A döntés folyamata nem volt nehéz, mert ha tovább akartam menni, akkor az egyetemre gondoltam, és egybeesett a szülői elvárással is. Nem volt sok választás abból a szempontból, hogy geográfus szak nem létezett, csak tanári szakra lehetett menni, és Szegeden indult matematika- és földrajzképzés. Továbbá nem akartam elmenni idegen városba, és mindenáron egyetemi végzettséget akartam, így végül Szegeden maradtam.

Az egyetemi évek alatt milyen nehézségekkel találkozott, és ki inspirálta abban, hogy tovább haladjon?

Volt egy pont az egyetemi évek alatt, amikor elbizonytalanodtam, hogy kell-e nekem ez egyáltalán, ekkor harmad- vagy negyedéves hallgató voltam. A matematikai modellekkel foglalkoztam, ami kihívást jelentett számomra, és a legjobb tudásom szerint készítettem egy összefoglalót, amiről azt gondoltam, ennél jobbat már nem tudok. Abban az időben nehéz volt szakirodalomhoz jutni, mert többségében orosz nyelvűek voltak, esetleg korlátozottan német és angol nyelvű forrásokat tudtam felhasználni. Eredményemet a Tudományos Diákköri Konferencián mutattam be, de nem nyertem el mindenki támogatását, és ez elbizonytalanított. Ekkor mentem ki Oroszországba, Szentpétervárra, de ott sem alakult minden az elvárásaim szerint. Szegeden Jakucs László professzor az akkori tanszékvezető segítette az utamat, ő nagyon támogatott. A professzor nagyon agilis vezető volt, és a karsztok irányába terelt, az első néhány cikkem vele közösen készült (Jakucs et al., 1977; Jakucs & Mezösi, 1977). Egy idő után azonban már nem tudtam azonosulni ezzel: a leíró földrajzon és a klasszikus geomorfológián túli irányokon gondolkodtam. Érdekelt, hogy milyen problémák vannak a felszínen, de vizsgálatot nem lehetett labor nélkül végezni, és ehhez nem lehetett hozzáférni, tehát nem voltak, vagy csak minimális mérési lehetőségek adódtak. A problémám tehát az volt, hogyan lehet elszakadni a leíró vizsgálatától és a mérések felé orientálódni: így jött a táj metriájának témája.

Professzor Úr, mesélne a külföldi szakmai tapasztalatairól és kapcsolatairól?

Egyetemistaként a szentpétervári egyetemen is tanultam, ahova az ELTE-n keresztül jutottam ki. Akkor még nem foglalkoztak ennyit a külföldről érkező hallgatókkal. Abban az időben nagyon elszánt voltam azzal kapcsolatban, hogy tájjal akarok foglalkozni, mert az elég komplex, és volt egy jó nevű földrajzos (B. L. Iszacsenkó), aki ott ezzel foglalkozott. A közös munka azonban elmaradt. Furcsa világ volt, de végül is Közép-Ázsiát is be tudtam utazni. Jól szervezett repülőutak voltak például Szamarkand, vagy Taskent városába, de más helyekre is ellátogattam. Az egyetem alatt ekkor nem tudott Nyugatra utazni az ember, főként Csehszlovákiába, Lengyelországba és Jugoszláviába lehetett menni, de nem korlátlanul. Később azért lettek jó ismerősök, és alakultak kiváló szakmai és emberi kapcsolatok. Leginkább Németországból, mert ott töltöttem a legtöbb időt, összességében 3–4 évet, de ezek nem egybefüggő időszakok voltak. A legszorosabb kapcsolat a frankfurti és lipcsei kollégákkal alakult ki, akikkel hetente szoktunk beszélgetni, és több közös publikáció született az ismertségünkből (Richter & Mezösi, 1990; Albrecht et al., 1998). Továbbá nagyon sokat voltam Angliában, viszont a szakmai kontaktus hiánya miatt azok a kapcsolatok nem váltak tartóssá. Ameddig tartottak, addig az együttműködések nagyon hasznosnak bizonyultak. Főként geomorfológiával foglalkoztunk, mert ez akkoriban kiemelt terület volt az angoloknál. A kilencvenes évektől nyíltak meg a nemzetközi lehetőségek Magyarországon, a közös munkához azonban nem volt elég forrás, a 2000-es évekre pedig már hiába volt pénz, a szakmai és baráti kapcsolat elkopott. Az jó érzés, hogy ha külföldre látogatok, akkor van hova mennem, ez biztonságot ad. A legutóbbi kapcsolat, ami hatással volt rám, az a német kapcsolatrendszer volt: az ott hallottak hatására kezdtem el foglalkozni a természeti veszélyekkel és a földrajz szakmai integrációjával.

Az egyetem után hogyan indult el a karrierje és milyen állomásai voltak?

Az egyetem befejezése óta el sem mozdultam, vagyis az igazság az, hogy egy szobával mentem arrébb, aztán 2007-ben épületen belül elköltözött a tanszék. Az egyik legfontosabb állomást jelentette a Humboldt-ösztöndíj, ami egy német állami ösztöndíj volt. Két különböző helyen voltam ennek segítségével Németországon belül, az egyik Trier, a másik Frankfurt volt. Az első említett helyen lejtős talajeróziót mértem, a második helyen modellekkel foglalkoztam és ez nagyon látványos volt. Az 1990-es évek elején térinformatikával kezdtem el foglalkozni. A térinformatika meghonosításáért és alkalmazásáért kaptam 1999-ben a Lóczy-émlékérmet. A dékáni éveim alatt sok mindent sikerült megvalósítani, aktív voltam, viszont szakmailag kevésbé termékeny. A látványosabb tevékenységek közé tartoznak az infrastrukturális fejlesztések (az informatikai és biológiai képzések fizikai helyeinek növelése, mert egyre inkább fellendülőben volt ez a két szak), a kevésbé láthatóak pedig a rendszer működését érintették. A földrajzi képzést érintő változások közül a legjelentősebb a szak „marketingelése” volt. Célként tűztem ki, hogy a földrajz- és a geográfusképzést ismertté tegyünk, és a cégeket felvilágosítsuk, hogy van egy ilyen lehetőség. Nagyon jó szándékként indult a geográfia ismertté tétele, de nem tudta pótolni a Szegedi Tudományegyetem azt az előnyt, amit a németek vagy az angolok biztosítottak a saját hallgatóik számára.

Mesélne arról, milyen volt ez az új generáció, amit Ön is képviselt?

Az új generációban öten, hatan voltunk, ami egy nagyon kis létszámú társaság volt, és ez problémát is jelentett, mert nem volt kivel konzultálni, az idősebbek és több tapasztalattal rendelkezők pedig nagyon másfajta földrajzban gondolkodtak. A természet- és társadalomföldrajzra egyaránt érvényes volt, hogy leírták, amit láttak, viszont nagyon kevés ember foglalkozott ezeknek az adatoknak az elemzésével. Az új generációban pedig a földrajztól mindenki másfelé próbált elindulni, volt, aki a matematika, más a biológia irányába nyitott, én a tájat, környezetet választottam. Mindenki úgy jelölte ki a saját pályáját, hogy ne legyen a másikkal ütközése, de így nem volt valós szakmai vita, mert annyira más volt a generáció többi tagjának a témája. Ennek hatására a földrajz és annak tudományos magja, az ember és a környezet viszonyának értékelése szépen lassan széthúzódott, pedig ezek kapcsolatát kellett volna elemeznie. Miközben a földrajz egyre inkább szétágazott, megjelentek új tudományterületek is. Ez a folyamat azonban az egyetemi földrajz oktatásában olyan kérdéseket vetett fel, mint például, hogy mit is tanítunk, mit is csinálunk pontosan, és a megszerzett tudás piacképes-e. A németországi szakmai tapasztalat segített a későbbiekben a geográfusképzés megreformálásában.

Milyen korszakokat tud elkülöníteni a munkásságában, milyen témákkal foglalkozott?

A kutatási fókusz tíz évenként másra helyeződött. A nyolcvanas években a kistájakat vizsgáltuk Pécsi Mártonnal. Büszke vagyok arra a munkára, ugyan többszerzős a két 1000 oldalas kötet, viszont egy sokat használt és hivatkozott munka, mert minden kistájáról készült 10–15 oldalas természeti, a későbbi kiadásokban társadalomföldrajzi összefoglaló (Marosi & Somogyi, 1990). A kilencvenes években a térinformatikával kezdtem el foglalkozni Márkus Béla és Kertész Ádám professzorokkal közösen (Kertész et al., 1989; Kertész & Mezősi, 1989). Azon dolgoztunk, hogy legyen egy szak (geoinformatika vagy térinformatika elnevezéssel), ami integrálja a földrajzot és az informatikát, és ehhez készült

egy oktatási célú, nagy körben használt könyv is. Nagyon sok munka volt elkészíteni ezt a könyvet, és 1993-ban akadémiai doktori disszertációm is ez alapján geoinformatikából írtam. A kilencvenes évek végén az SZTE TTIK dékánja voltam, ahol az elsődleges feladatot az adminisztráció jelentette, emiatt a szakmai előrehaladásom háttérbe szorult. Ezt követték a 2010-es évek, amikor a táj és környezet témakör foglalkoztatott, és ebben az időben készült el a *Magyarország természetföldrajza* című könyv (Mezősi, 2007, 2008, 2011). Ehhez kapcsolódik a következő témakör: a környezeti veszélyek, ebből is készült könyv *Natural Hazards and the Mitigation of their Impact* címmel (Mezősi, 2021, 2022). Jelenleg az integráció foglalkoztat, azaz, hogy a természet- és társadalomföldrajzot integráltan vizsgáljam. Nem azért érdekel, mert mindenáron szintézist akarok csinálni, hanem mert vannak olyan kérdések, amelyeket nem csak egy irányból lehet elemezni. A célom, hogy az összetett problémák vizsgálata érdekében minél több szemléletmódot tudjak összekapcsolni. Az ezzel foglalkozó kötet szintén az Akadémiai Kiadónál megjelenés alatt áll (*Földrajzi szintézis* címmel).

Az elmúlt évek tapasztalatai alapján hogyan látja a geográfusképzés jelenét és jövőjét?

Az egyetemre való jelentkezési motiváció és a szak népszerűsítése a középiskolákban nagyon hasznos, de a hallgatói létszám ettől nem fog dinamikusan növekedni, hogyha a földrajzhoz való társadalmi szintű hozzáállás nem változik. A középiskolákban el kellene érni, hogy a földrajz fontosabb tárgy legyen, ne csak a szükséges óraszámban tanulják a diákok, hanem ösztönözni kell őket, hogy érettségit szerezzenek belőle. A Jakucs László Középiskolai Földrajzversenyre sok tehetséges és képzett diák érkezik, de mégsem a földrajz mellett köteleződnek el a későbbiekben. Az egyetemi földrajz oktatásának a problémája és előnye is abból fakad, hogy nagyon nyitott szakról van szó, mert a piac is meglehetősen diszperz, és ehhez a piachoz széttagolt ismeretrendszerre van szükség. Emiatt a földrajzi képzés kulcsát az jelenti, hogyan tud illeszkedni a piachoz.

Mindezekkel szemben a magyarországi egyetemi szintű földrajzoktatás gyenge pontját a specializációkban látom, ellentétben az angol és a német geográfusképzéssel. Utóbbiak esetében csak a mesterképzésen történik választás természet- és társadalomföldrajz között, hazai viszonylatban pedig már a BSc-képzés alatt kell dönteniük a hallgatóknak három, négy vagy akár öt opció közül. A széttagoltság helyett ebben az esetben is az integráltságra kellene törekedni. Azt gondolom, azt kell néznünk, hogy mi a felvevőpiac, és annak megfelelően képezni a hallgatóinkat. Ehhez nagyon pontosan és precízen le kell határolni a potenciális, heterogén piacot, és ebből következően nem egyfajta képzésre lesz szükség, mint például a mérnöki oktatás esetében. Amennyiben szeretnénk fejlődni és változtatni, akkor az első lépés az álláslehetőségeknek az azonosítása. Az új generáció egyik feladata, hogy tegyen valamit a változásért (például a létszámnövekedés és a potenciális elhelyezkedési lehetőségek összegyűjtése, biztosítsák a hallgatók számára ezt az ismeretet, és ezek fontosságára hívják fel a köz figyelmét), mert ez segíthet a földrajz jelenlegi helyzetén. Megérdemli mindenki, aki a földrajzot választja, hogy legyen jövője, mert a szülők pénzt, a hallgatók pedig időt és energiát áldoznak rá, így fontos lenne, hogy ez a befektetés idővel kamatozzon.

KÖVETKEZTETÉSEK

Mezősi Gábor professzor gyermekkorától érdeklődést mutatott a földrajz iránt, ami köszönhető volt egyrészt családjának, másrészt azoknak a szakmai lehetőségeknek, amelyekkel még biztosabbá tették elköteleződését a geográfia iránt. Már egyetemi éve alatt reformgondolatok fogalmazódtak meg benne a kutatói munkával kapcsolatban. Több éves, külföldön szerzett szakmai tudása és kapcsolatai segítségével Magyarországon megalapította a geográfusképzést, és a vállalkozókkal is megismertette a szakon végzett hallgatókban rejlő potenciált. Dékáni munkássága során a Szegedi Tudományegyetemen infrastrukturális és működési fejlesztéseket valósított meg, ezen felül a geoinformatikai képzés megalapításában vett részt. Érdeklődési köre évtizedenként váltott irányt, jelenleg a földrajzi szintézis áll érdeklődésének középpontjában. Mezősi Gábor kitartott a megújítás mellett egész életében, legyen az egy rendszerszintű probléma vagy akár tudományos irányultság. Az ifjabb generációk számára munkája és kitartása példaértékű.

IRODALOMJEGYZÉK

- Enyedi, F., Alpek, B. L., & Tésits, R. (2022). A Bükk-hegységtől a nemzetközi karsztkutatásig. Beszélgetés Keveiné Bárány Ilonával [Interjú]. *Modern Geográfia*, 17(3), 1–12.
- Fazekas, I., Balla, D., Benkhard, B., Csorba, P., Kiss, E., Mester, T., Szabó, Gy., & Vasvári, M. (2023). Rendszergondolatok rendszerezése. Interjú a 80 éves Kerényi Attila professzorral [Interjú]. *Modern Geográfia*, 18(3), 87–104. <https://doi.org/10.15170/MG.2023.18.03.06>
- Gálosi-Kovács, B., & Orsós, Gy. (2022). A karsztoktól a környezetgazdálkodásig. Beszélgetés Fodor Istvánnal [Interjú]. *Modern Geográfia*, 17(1), 47–55. <https://doi.org/10.15170/MG.2022.17.01.03>
- Gera, A. (2023). Egy regionalista – földrajzos gyökerekkel. Beszélgetés Nemes-Nagy Józseffel [Interjú]. *Modern Geográfia*, 18(2), 97–108. <https://doi.org/10.15170/MG.2023.18.02.06>
- Herczeg, A., Moró, D. R., & Tésits, R. (2021). A füstölgő meddőhányóktól a globális közlekedésig. Beszélgetés Erdősi Ferencsel [Interjú]. *Modern Geográfia*, 16(4), 69–83. <https://doi.org/10.15170/MG.2021.16.04.04>
- Izsák, É., & Tésits, R. (2023). Mindig azt csináltam, ami érdekelt. Beszélgetés Gábris Gyula professzorral [Interjú]. *Modern Geográfia*, 18(3), 77–85. <https://doi.org/10.15170/MG.2023.18.03.05>
- Jakucs, L., Bárány, I., & Mezősi, G. (1977). A geomorfológia időszerű problémái. *Földrajzi Közlemények*, 25(4), 345–348.
- Jakucs, L., & Mezősi, G. (1977). Ukrajna óriási gipszbarlangjainak genetikai problémái. *Földrajzi Közlemények*, 26(1), 119–137.
- Kertész, Á., Márkus, B., & Mezősi, G. (1989). Mikroszámítógépes földrajzi információs rendszerek. *Geodézia és kartográfia*, 41(3), 176–183.
- Kertész, Á., & Mezősi, G. (1989). Személyi számítógépes földrajzi információs rendszer felépítése. *Földrajzi Értesítő*, 38(3–4), 353–364.

- Marosi, S., & Somogyi, S. (szerk.). (1991). *Magyarország kistájainak katasztere*. MTA FKI.
- Mezősi, G. (2007). *Városökológia*. JATEPRESS.
- Mezősi, G. (2008). *Magyarország környezetföldrajza*. JATEPRESS.
- Mezősi, G. (2011). *Magyarország természetföldrajza*. Akadémiai Kiadó.
- Mezősi, G. (2021). *Természeti veszélyek - és hatásaik csökkentése*. Akadémiai Kiadó Zrt.
- Mezősi, G. (2022): *Natural Hazards and the Mitigation of their Impact*. Springer-Verlag.
- Rác, Sz., & Reményi, P. (2022). Generációk munkájára támaszkodva kutatunk. Beszélgetés Hajdú Zoltánnal 70. születésnapja alkalmából [Interjú]. *Modern Geográfia*, 17(4), 9–20. <https://doi.org/10.15170/MG.2022.17.04.02>
- Richter, G., & Mezősi, G. (1990). Bodenerosion, Winderosion und Bodenfruchtbarkeit - eine quantitative Näherung mit EPIC Model. *ACTA GEOGRAPHICA SZEGEDIENSIS*, 28–30, 67–81.
- Szalai, Á. (2022). Hallatni kell mindenütt a hangunkat! Beszélgetés Mészáros Rezsővel [Interjú]. *Modern Geográfia*, 17(4), 1–8. <https://doi.org/10.15170/MG.2022.17.04.01>
- Albrecht, V., Mezősi, G., & Mucsi, L. (1998). Die Pußta. Historisch-geographische und geoökologische Aspekte eines schulgeographischen und touristischen Leitbildes von Ungarn. In A. Volker, & G. Mezősi (Eds.), *Ungarn in Europa: Gesellschaftlicher und raumstruktureller Wandel in Vergangenheit und Gegenwart* (pp. 175–217). Johann Wolfgang Goethe-Universität. <https://publicatio.bibl.u-szeged.hu/23179/1/1159938-Albrecht-Mezosi-Mucsi-1998-cikk.pdf>

*Ez a mű a Creative Commons Nevezd meg! – Ne add el! – Ne változtasd! 4.0 nemzetközi licen-
ce-feltételeinek megfelelően felhasználható. (CC BY-NC-ND 4.0)*

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

*This open access article may be used under the international license terms of Creative Commons
Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 (CC BY-NC-ND 4.0)*

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

